

2023. február 27. hétfő

Zsolt 94,12-15: *Boldog ember, akit te tanítasz, Uram, akit törvényed szerint nevelsz, hogy a rossz napok elmúltával nyugalmat adj neki, ám a gonoszt elnyeli a sír. Az Úr nem veti el népét, nem hagyja el örökségét. Mert az ítélet visszatér az igazságosságához, és a tiszta szívűek mind követik majd.*

Fil 3, 18-21: *„Ugyanis sokan vannak – gyakran beszéltem róluk nektek, most pedig sírva mondom –, akik úgy viselkednek, mint Krisztus keresztjének ellenségei. A végük a kárhozat, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami szégyellnivaló, és minden gondjuk a földi dolgokra irányul. Mi viszont a mennynek vagyunk polgárai. Onnét várjuk üdvözítőnket, az Úr Jézus Krisztust, aki a mi nyomorult testünket az ő dicsőséges testéhez hasonlívóvá változtatja azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”*

Igehirdetés:

Pilinszky János írta 1971-ben: *„A keresztény nem jobb a többinél, csupán többet tud a bűnről, s másképpen viszonyul hozzá. Nem a másik bűnét figyeli, amibe Istenen kívül úgyszólván senkinek tévedhetetlen bepillantása, hanem a magáét. Így mindent, ami már itt, a földön jókra és gonoszokra osztaná a világot, a keresztény hamisnak érez. Mi, emberek, szeretetre kaptunk meghívást és nem ítékezésre.”*

De nem ezt teszi itt Pál? Milyen jó, hogy mi nem vagyunk olyanok, mint, hála Istennek, mi meg vagyunk váltva... Nagyon nem. Pál itt pont azért ilyen lendületes és azért mondja sírva, amit mond, mert mindannyian életének tétje van. Minden tettünk vagy a menny, vagy a pokol felé tett lépés. És ezt nem ijesztgetés miatt mondja Pál, hanem azért, hogy vegyük észre: az életünknek tétje van, a döntéseinknek is: nem szarral gurigázunk itten, mondhatnánk nagyon vulgárisan – szerencsére Luther is mondott ilyeneket, ezért merek én is innen...

Pál itt nem ítélezik, hanem el van keseredve. Nagyon nehéz, frusztráló azt nézni, amikor valaki – a barátod, a családtagod a „vesztébe rohan” és nem tudsz neki segíteni. Pál ezzel az aggodalommal nézi ezeket az embereket és szeretne nekik valami egészen mást felkínálni. Valamit, ami kiszabadítja őket az önzésük börtönéből. Az önzés, aminek a vége az a börtön, ahová már az Istent sem akarjuk beengedni: ez pedig a kárhozat. Ez nem valami ördögös sütogetős buli, ahol mi vagyunk az egyik fogás, hanem a teljes bezárkózás a saját, személyes poklunkba. És nagyon veszélyesnek tartja Pál, hogy amikor errefelé halad valaki, akkor azzal dicsekszik, amit szégyellnie kéne. Ezt a jelenséget talán legtisztábban a média világába figyelhetjük meg, de ha őszinték akarunk lenni, a világ sokszor ilyen, divat lesz valami, és onnantól kezdve elfogadjuk, aztán már az a ciki, ha nem csináljuk.

A mi célunk az, hogy teljessé legyen bennünk Isten szeretete, ez a mennyország. De ide senki nem kényszerít minket, és a spontán sodródás sem erre terel. Erre a tényre hívja fel a figyelmünket Pál!

Mire jó a böjt? Állj meg és vegyél távolságot a dolgaidtól: *„Mindennapi valóságunk részét képezik a vágyak és szükségletek, gondolatok és kapcsolatok. Az ellenség – gyöngeségeinket és sebzettségünket kihasználva – kísértéseivel ezek dinamikájába lép be. Éppen ezért mielőtt cselekednénk, érdemes egy pillanatra megállni, távolságot venni és megnézni, mi áll előttünk, hogy megfontoltan tudjunk dönteni.”* (Jezsuitak.hu)